

«Vosaltres sou la sal de la terra i la llum del món» (Mt 5,13.14).

Com el catòlic no hauria d'inclinar-se a col·locar també en el centre de la seva consciència social aquestes virtuts tan arrelades en el centre de la seva consciència religiosa? Està massa en guàrdia contra les heretgies per a no desconfiar de les revolucions; En el moment en què Jesucrist pronuncià aquestes conegudes paraules, la sal s'emprava —igual que avui— per a donar gust al menjar, però també per a conservar els aliments. Aquesta segona utilitat ha perdut vigència avui per avui, atès que tenim a la nostra disposició mètodes més sofisticats i més eficients —com ara les neveres i els congeladors— per a mantenir en bon estat els comestibles. En canvi, les paraules pronunciades pel Fill de Déu mantenen tota la seva actualitat i ens interpel·len d'una manera molt intensa en aquest temps d'eleccions: quan Jesús ens va dir que hem de ser «sal de la terra», ¿ens va demanar que fóssim conservadors?

Sí. Tots els batiats tenim l'obligació de conservar allò que ens va ensenyar Nostre Senyor i que nosaltres hem après a través de l'Església, custòdia del dipòsit de la fe que formen les Sagrades Escripures i la Tradició apostòlica. De fet, en l'hora postrema de la Cena, després de partir el pa entre els deixebles, Jesús va dir: «feu això, que és el meu memorial» (Lc 22,19). Ens demanà així que conservéssim el seu llegat, actualitzant-lo cada dia en la celebració de l'Eucaristia. És per aquesta raó que hem de ser «sal de la terra»: per a procurar que les paraules de Jesús siguin preservades de tota corrupció i se segueixin transmetent en cada generació fins a la fi dels temps. Sant Pau defensa la mateixa idea amb una altra expressió molt eloqüent: «portem aquest tresor en gerres de terrissa» (2Co 4,7). Tant les «gerres de terrissa» com la «sal de la terra» són eines de conservació: nosaltres hem rebut pel baptisme el do de la fe en Jesucrist i hem d'esforçar-nos al màxim, amb la seva ajuda, per a conservar-lo.

L'any 1936, en el llibre *Les Catholiques, la Politique et l'Argent*, l'intel·lectual francès Pierre-Henri Simon va escriure que «el catòlic és de fisiologia conservadora». Perquè «és essencialment aquell que té quelcom per conservar. Se sap el dipositari d'una fe fixa, invariable; ha rebut la idea precisa d'una moral que han definit, per tots costats, el Decàleg, l'Evangeli i la interpretació dels concilis». En aquestes circumstàncies, l'autor es planteja: «¿té en excés el sentit de la continuïtat i de la disciplina per a tenir el gust de la rebel·lió i del canvi». Pierre-Henri Simon acaba aquestes reflexions sobre la «fisiologia conservadora» advertint sobre «un pendent perillós de la consciència catòlica», en el qual s'entra quan «l'acceptació sistemàtica de les coses ja establertes impulsa a la traïció dels valors espirituals compromesos». Aleshores, escriu aquest autor francès, «s'ha passat la frontera que separa la veritat de l'error i comença una terra de traïció».

Hem de reconèixer que en la nostra societat actual hi ha moltes «coses ja establertes» que un catòlic no pot acceptar sense traïr les principals veritats de la seva fe. ¿Quin sentit té per a un cristià conservar la llei de l'eutanàsia que s'ha aprovat aquesta legislatura? ¿O la llei de l'avortament, que en dates recents ha confirmat el Tribunal Constitucional? Tal vegada fa 60 o 70 anys, la nostra societat encara tenia elements dignes d'ésser conservats des del punt de vista cristià. Avui, emperò, la situació ha baratat completament: ha tornat més urgent la conversió que la conservació.

Una conversió així només pot venir de l'Esperit Sant i, en aquest sentit, crec que resulta veritablement providencial que les properes eleccions del 28-M coincideixin amb la gran solemnitat de Pentecosta. Una de les lectures que poden proclamar-se en la Missa de vigília és la visió dels ossos de la profecia d'Ezequiel (37,1-14). El profeta fou deixat pel Senyor al mig d'una «estesa d'ossos» (v. 2) i, seguint les indicacions de Déu, profetitzà. En aquell moment, observà com, «amb molt d'enrenou, els ossos es van ajuntar l'un amb l'altre. Llavors vaig veure que es cobrien amb tendons, els creixia la carn i es revestien de pell pel damunt» (v. 7-8). Tot seguit, Ezequiel profetitzà de nou «i l'esperit va entrar dins d'ells, recobren la vida i es posaren drets» (v. 10).

Demanem al Paràclit que reneixi i es renovi la nostra societat (Sl 103,30).